

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

רבי יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

פרשת ויקרא תשפ"ו

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

תרגיש שלא מגיע לך כלום - יתנו לך הכל

המעשה המפואר שעשה, הקריב אלף קורבנות ביום אחד, הצליח לחדור ולהשתחל לעבודה זו חסרון מהותי.

הגמרא בברכות (נה). אומרת: 'אמר רבי יצחק: שלשה דברים מזכירים עונותיו של אדם, ואלו הן: קיר נטוי, ועיון תפלה, ומוסר דין על חבריו לשמים!'

ומדוע אלו מזכירים עונותיו של אדם? מבארים המפרשים, כאשר אדם נוהג באלו, נראה כי הוא חושב בלבבו שהוא צדיק גמור, וראויים הם זכויותיו המרובות להצילו גם כאשר עומד תחת קיר נטוי. במחשבתו: 'אחרי כל הצדקות שעשיתי בשנה האחרונה, אין מצב! הקיר לא יכול ליפול עלי, לא יתכן!'

וכן 'המוסר דין לשמים' - 'אני צדיק גמור! אני סובל מצערים אותי חנים ללא כל צדק, לכן ה' ישלם לכול הפוגעים בי!' גם זה חושב כי הוא מושלם. פשפש במעשיו ולא מצא בהם דבר שאפשר לתלות שגשגל כך באו עליו הייסורים.

וכך 'המעין בתפילתו' - מתפלל תפילה שמונה עשרה בכונה גדולה. עשר דקות של דקות נוראה בעצימת עיניים. מוציא מפיו מילה במילה. כורע בברוך בבת אחת וזוקף כחש לאט. מרים את ראשו כאשר מזכיר שם ה'. איזו תפילה מיוחדת, המלאכים התעלפו בשמים! בלבבו: 'הנה, ודאי הקב"ה ישמע את תפילתי'.

אלא שהגמרא מגלה לנו, גם כאשר אדם עשה מעשים טובים מיוחדים, מחשבות אלו שעוברות בראשו 'בטוח שמגיע לי' הן מגונות ביותר. מעוררים על האדם את עונותיו ויכולים לגרום לבואם של המקטרגים, כולם אומרים: 'היהודי הזה חושב שהוא צדיק, שאין לו עונות באו נבדוק ונפשפש במעשיו'. כך כאשר ספר המעשים נפתח מי ויכל לצאת זך ונקי.

אם כן, דווקא מעשים טובים שאדם עושה, יכולים להיות לו אבן נגף. ככל שהמעשה יהיה מיוחד יותר, כך קיים חשש שמחשבה כזו תשתדל לרדק באדם ותגרע מאיכות המעשה.

זהו ההבדל בין אגריפס המלך לעני. אגריפס המלך עשה מעשה נפלא, הוא הקריב אלף קורבנות ביום אחד. נו, בלבבו: 'מי כמוני, ואין כמוני' באותו יום הלך בגב זקוף בשמחה יתרה: 'אני שמחתי את הקב"ה היום, בצורה נפלאה. ודאי שעבודתי רצויה לפניו והוא מודה לי על כך'. מחשבה זו הרסה את גודל המעשה.

לעומתו, העני שהקריב את בני היונה, מעלה מיוחדת הייתה בקורבנו. אחר שהקריב היה ברור לו כי הקורבן שלו לא שווה הרבה ודאי שהוא לא עשה רעש מיוחד בשמים, ומכיוון שמחשבתו הייתה לשמח את הקב"ה במקצת האפשר, וזה קורבנו לדחות את אלף קורבנותיו של אגריפס. בשמים, חסו על אגריפס המלך ורצו לעורר אותו לתשובה, לכך טרחו להודיעו בחלום הלילה: 'קרבן העני קדמך'. ולא בכדי לעצרו חנים חלילה, אלא בכדי שיתקן את מחשבתו, שתהיה כשל עני.

זאת נכחור היטב. הקב"ה לא חייב לאף אחד מאומה. כמאמר איוב: "אם צדקת מה תתן לו או מה מי צדק יקח". לכן, גם אילו אדם יקריב את עצמו וכל מה שברשותו, אין הקב"ה חייב לו שום כלום. בשל כך תקנו חכמים להזכיר בתפילה: 'לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על רחמך הרבים'. וכך במשנה: 'אבות המליץ אנטיגנוס איש סוכו: הווי כעבדים המשמשין את הרב, שלא על מנת לקבל פרס. ולמה? שמוש שבזמן שנעבוד את הקב"ה בהבנה שלא מגיע לנו כלום, הקב"ה ישמח עוד יותר בעבודתנו וזו תהיה סיבה גדולה להשפיע עלינו טובה וברכה - ולתת לנו את הכל.

נזכה לשפע עושר, טובה וברכה וכל טוב יחד עם לב רך של עני - אמנו!

בפרשה נאמר: 'ואם מן העוף עלה קרבנו לה' והקריב מן התרומה או מן בני היונה את קרבנו... וישפע אותו בכנפיו לא יבדיל והקטיר אותו כהקדש המזבח... עלה הוא אשה ריח ניחח לה'.

ביארו המפרשים, כי התורה הקדושה מדברת בקרבנו של איש עני, שמלאו לבו להקריב קרבן לשמח את הקב"ה. לכבודו הסכים הקב"ה להקריב על המזבח גם 'בני יונה' - גוזלות קטנים.

יתרה מזו, אמר הקב"ה: 'תורים ובני ביונה אלו, יעלו על המזבח יחד עם הנוצות שעליהן. שנאמר: 'ישפע אותו בכנפיו לא יבדיל'. על כך תמה ר' יוחנן: הרי הדיוט - הפשוט שבעם, כאשר מריח הוא, ריח נוצות כנפים שרופות, נפשו קצה עליו ובלשון עדינה: נוצות אלו מסריחות מאוד! וכיצד ה' מצווה: 'והקטיר הכהן את הכל המזבח!?

מתרץ ר' יוחנן. הקב"ה ציווה כן, לסיבה אחת פשוטה. בכדי שיהא המזבח מהודר בקרבנו של עני. פירוש: אם העני יניח בני יונה קטנים על המזבח, יהיו בטלים ומבוטלים בתוך האש ויתקיים בהם 'ולא נודע כי באו אל קרבנה', והיו כלא היו ברגע אחד. לכן אמר הקב"ה לכהן: הקרב את בני היונה יחד עם הנוצות, סגולת הנוצות להעלות עשן לרוב. אני רוצה לשמח את העני, אני חפץ שהוא ירגיש שהוא הניח משהו חשוב על המזבח, לכן אני מוכן שגם הנוצות שריחן רע יעלו על המזבח רק בכדי להוציא את העני בהרגשה טובה. - על כך נאמר אין כאלוקינו, אין כאדוננו, אין כמלכנו!

נבושא זה מספר המדרש סיפור מעניין: אגריפס המלך ביקש להקריב ביום אחד אלף עולות. שלח ואמר לכהן גדול: 'היום הזה, אל יקריב אדם חוץ ממני!'

הנה, אמצע היום, כאשר הכהן הגדול בתורף עבודתו, בא עני אחד ובידו שתי תורים. אמר לכהן: 'הקרב את אלו!'

- אמר לו הכהן: 'המלך ציוני ואמר לי, היום, אל יקריב אדם חוץ ממני'. השיבו העני: 'אדוני כהן גדול, ארבעה אני צד בכל יום ואני מקריב שנים ומתפרנס משנים. אם אי אתה מקריבן, אתה חותך פרנסתי. נטלן הכהן והקריבן על המזבח. ויהי בלילה. נראה לו לאגריפס המלך בחלום: 'קרבן של עני קדמך!'

שלח ואמר לכהן גדול: 'לא כך צויתני, אל יקריב אדם חוץ ממני היום!?' אמר לו: 'אדוני המלך בא עני אחד ובידו שתי תורים. אמר לי: 'הקרב לי את אלו'. אמרתי לו: 'המלך ציוני ואמר לי: היום הזה אל יקריב אדם חוץ ממני'. אמר לי: 'ארבעה אני צד בכל יום ואני מקריב שנים ומתפרנס משנים אם אי אתה מקריב אתה חותך את פרנסתי'. לא היה לי להקריבן!'

אמר לו אגריפס: 'יפה עשית, כל מה שעשית!'

וכאן ראוי להתבונן. עם כל הכבוד לקרבנו של העני, מדוע העופות שלו עקפו את אלף הפרים של המלך? לכל היותר היה צריך להיות, שקרבן המלך והעני יהיו שווים. הרי אגריפס המלך גם הוא, כוונתו הייתה לשמח את הקב"ה כהוגן?

ועוד, גם אם נניח כי קרבן העני קדם לקרבנו של המלך העשיר, מדוע גילו לו זאת בחלום? אחר ההשתדלות הגדולה שעשה, בשביל מה לצער אותו? היה ראוי להודות לו על הקורבנות שהקריב ולשמור על זכות השתיקה בלי להזכיר שקרבן העני נאה וחשוב מקורבנותיו?

אלא התשובה היא כך: אגריפס המלך ודאי כוונתו הייתה טובה ומועילה לשם שמים, לשמח את הקב"ה בעבודתו. אלא שדווקא לרוב רצונו העז לשמח את הקב"ה ולגדול

קצת הלכות מדיני מוצרי מזון הצריכים כשרות לפסח

מיועד לבני ספרד בלבד.

לא אוכיר כאן את כולם מאחר ולגמורם אי אפשר, ואוכיר את עיקרי הדברים.

סוג הכשרות: מעיקר הדין עד אחד נאמן באיסורין, ולכן מוצרים שיש עליהם חותמות של תלמיד חכם וירא שמים (ואין זה משנה אם זה בד"ץ עדה החרדית או כשרות טובה אחרת) מותר לאכול, בין בפסח ובין בשאר ימות השנה, אלא אם כן איתרע חזקת אותה הכשרות "על ידי מורי הוראה" (ולא על ידי אינשי דלא מעלי ובעלי לשון הרע) ילקוט יוסף סימן תמו"ס.

אבקת מרק עוף, צריכה כשרות, מאחר ויש בה 80% עמילן חיטה, כמו"כ כל המרכים להכנה מיידית.

אורז מעיקר אין צריך הכשר לפסח, אולם ראיתי בספר הלכות מועד עמוד רנה שהצריך כשרות לפסח מחשש שנגע קמח בטחנות האחסון ע"ש ועל כל פנים לעצם החשש שמעורב בו חיטה, בזמן הזה די לנו לבדוק רק פעם אחת מאחר והוא נקי בתכלית, ואין צורך בדיקה שלש פעמים כבעבר. **ואורז שהוא מבריק** המיוצא מחוץ לארץ ויש ספק אם נעשה על ידי עמילן חטה או על ידי שמן צמחי, אין לרכשו ללא כשרות, (ובדיעבד כשאין אורז אחר או שכבר רכש, עיין חזון עובדיה עמוד קיח).

ובזה אבוא להאיר לאותם אלו שלא ראו צורת אורז שלם בקליפתו עם המזין שעליו והוא דומה במבט ראשון לצורת החיטה, ואם אכן ימצא דבר כזה באורז ידע הבודק שזה בסך הכל אורז בקליפתו ואינו חטה.

ובדידי הוה עובדא בערב פסח שבתוך כדי הברירה מצא אורז אחד בקליפתו וחשבו שהוא חטה, והראיתי לבני הבית שאין הוא חטה כלל וכלל, וקילפתי לעיניהם הקליפה וראו שהוא אורז, ולפני כ-15 שנה שמעתי מעשה ממרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל שאירע במקומו בתבשיל אורז בימי הפסח שנמצא בו חטה, והלכו לכמה רבנים ודנו בזה לאסור ולהתיר התבשיל, עד שהוברר שזה כלל וכלל לא חטה, אלא אורז בקליפתו.

בשר ודגים, יש שחששו שהדגים נמלחו או נחתכו בכלי שאינו כשר, אולם בילקוט יוסף כתב דאף אם הדבר כן הרי לדידן סתם כלים אינם בני יומן והיו נותן טעם לפגם דמותר בפסח בדיעבד לדעת השולחן ערוך, ועוד שנתבטל קודם הפסח ואינו חוזר וניעור לדעת מרן סימן תמו"ס.

אולם יש לדעת שהיום מזריקים מים ופוספטים, ואפשר שאף בדגים, והפוספטים גורמים למים להיספג בתוך הבשר, אמנם מכיון שיש חוק שצריך רמה מסוימת של חלבונים, לכן מזריקים חלבון סויה או עמילן שיכול להיות חמץ. **וכן בבשר טחון ובשר מעובד.**

אולם **בבשר ודגים טריים** מעיקר הדין אין צריך כשרות (ולא אחד כי ראיתי תחקיר מקיף שנעשה והוכח שאף בבשר הטרי מוסיפים מעט מהחומרים הנ"ל ומי שירצה לחוש לזה הנה מה טוב).

גבינות שאין עליהם כשרות לפסח, יש מחמצות שכדי להרבות בהם את החיידקים מוסיפים כל מיני דברים מחמץ גמור, ולכן צריך להזהר ולבדוק הכשרות.

דבש, אף שמעיקר הדין מותר לקנות דבש טהור ומסונן ללא כשרות ואפילו מגויים, אולם בזמננו שמעריבים המון חומרים בכל דבר ועוד שיש זיופים בדבש, לכן יש ליקח לכל השנה ובפרט לפסח דבש עם כשרות.

חומים למריחה, צריך כשרות לפסח, יש למעלה מ-20% עמילן.

חלב אין צריך הכשר, ואין לחוש שמא האכילה בחמץ, ואף אם היה הדבר כן, מעיקר הדין הדבר מותר. (הלכות עולם חלק א' עמוד שה').

מוצרים שמעורב בהם **חומצת לימון** בדיעבד יש להתיר להשתמש במוצרי מזון שעירבו בהם חומצת לימון שאינה כשרה לפסח ומופקת מסירופ גלוקזה שהופרד מעמילן חיטה. ונכון לקנות המוצרים הללו קודם הפסח כדי שלא יהיה חשש שיערבו בהם את החומצת לימון בפסח עצמו.

וברור שלכתחילה יש להקפיד לרכוש כשר לפסח (שהחומצה מופקת מצמחים וכדומה).

המשך בעמ' 3

נושא: שליח במכירת חמץ

שאלה: שמעון הוא הבעלים של סופר מרקט גדול בשכונה, כל שנה בהתקרב חג הפסח, הוא מוכר את חמצו לרב השכונה. כמו בכל שנה, שמעון משתדל להקדים ולמוכר את החמץ, וגם השנה, שבוע לפני ראש חודש ניסן התייצב שמעון במשרדו של הרב, כדי לחתום על שטר מינוי שליחות, הוא מילא את כל פרטיו בטופס מינוי שליחות, ובדרך אגב הודיע לרב כי השנה בפרט הוא נצרך למכירת חמץ, "הולך להגיע משלוח גדול מחברת אוסם, שבוע לפני פסח", "הם נתנו לי מחיר מיוחד מאוד", אומר שמעון. "מה" שואל הרב? "הולך להגיע משלוח גדול של חמץ"? "אתה יודע אם כבר ארזו וייחדו את המוצרים עבור המשלוח שלך שאל הרב"? "לא" אומר שמעון, שלא הבין על מה הסערה "היתה לי הזדמנות לקנות כמות גדולה של מוצרים במחיר זול, אני לא יודע מה קורה בחברה, ייתכן שאפילו עדיין לא יצרו את אותם מוצרים. למה זה חשוב לרב לדעת"? הרב נראה כמתלבט, והוא אומר כאילו לעצמו, לכאורה כל החמץ הוא "דבר שלא בא לעולם", שידוע הוא שלא חל עליו שום קנין. אמר הרב, ענה לו שמעון "הרי הרב בעצמו הסביר לי כבר שנה שעברה שאנחנו לא מוכרים את החמץ לרב, אלא רק ממונים את הרב לשליח, שימכור את החמץ בערב פסח, וא"כ בשעה שהרב ימכור את החמץ, הוא כבר ודאי יבוא לעולם, כי הרי המשלוח צריך להגיע שבוע לפני פסח"? "נכון מאוד" חייך הרב, "אבל גם על שליחות ישנו כלל כזה, שאי אפשר למנות שליח על דבר שלא בא לעולם."

הרב נעמד במקומו פנה לארון הוציא מסכת נזיר, והראה לשמעון את דברי התוס' (יב. ד"ה מ"ט) שכותבים במפורש כי גם במינוי שליחות ישנו כלל שאין אדם ממנה שליח על דבר שלא בא לעולם. שמעון משתומם, מעולם לא שמע על כלל כזה, אולם עדיין לא מוותר "וכי מה אני שונה מכל האנשים" שואל שמעון את הרב "הרי הרבה מאלו שבאים למכור את החמץ אצל הרב קונים אחר כך חמץ בחנות, והם סומכים על מינוי השליחות שחתמו אצל הרב קודם לכן!" יפה! יפה! נהנה הרב מהויכוח ההלכתי עם שמעון "אבדוק את הסוגיא, ואדבר איתך בהמשך היום".

אחרי תפילת ערבית, פנה הרב לשמעון כי הכל בסדר ושטר המינוי תקף לחלוטין גם על החמץ שיגיע לרשות המוכר אחרי החתימה. "אבל מה ההסבר לכך"? שאל שמעון. הרב חייך, ואמר לשמעון כי בזכותו הדרשה לשבת הגדול תהיה בנושא הזה של שטר שליחות למכירת חמץ, וכל ההסברים והתירושים ייאמרו בעז"ה בדרשה. שמעון נהנה מאוד כי זכות באה לידו, וחיכה בקוצר רוח לדרשת שבת הגדול. ואנו שואלים מה הרב ידרוש בשבת זו?

תשובה: בסוגיא במסכת נזיר (יב). מתבאר כי כל מה שאדם לא יכול לעשות, הוא גם לא יכול למנות על כך שליח. ולכן אינו יכול למנות שליחות, על דבר שעדיין אינו ברשותו ואינו בעולם. בעקבות כך דנו האחרונים כיצד מועיל למסור שליחות לרב שימכור את החמץ, כאשר חלק מהחמץ הנמכר עדיין לא בא לעולם.

בשו"ת עונג יו"ט (סי' לח בשאלה השניה) כבר התעורר לשאלה זו, ובאמת הוא נהג תמיד לחקור את הבאים, האם החמץ כבר בידם, אולם אחרי שרב אחד עורר אותו כי זה הוא דבר קשה מאוד לחקור כל אחד, ורוב האנשים מקדימים למכור חמץ גם לפני שהגיע לרשותם, נחלץ העונג יו"ט למצוא תירוץ, כיצד מועילה השליחות. וכתב ליישב על פי המבואר בגמ' (ב"מ סו:): כי אדם שמכר לחבירו פירות שעדיין לא צמחו, אם הלוקח תפס אותם כשגדלו - אין מוציאים אותו מידו, וכך נפסק בשו"ע (חו"מ רט, ד) והרמ"א שם כתב דה"ל לכל מכירת דבר שלא בא לעולם. וכתב הסמ"ע (שם ס"ק יב) כי הוא מדינא ולא מצד ספק. ובאחרונים ביארו בטעם הדין, שהוא משום 'ניחא ליה דליקו בהימנותא', דהיינו המוכר בעצמו מעונין שיהיה קנין, כדי שלא יהא נחשב כחוזר בו מדיבורו, ועל כן מסכים להקנות לקונה בשעה שיתפוס, גם כאשר הקניין הראשוני שעשו לא הועיל. ואם כן, הוא הדין כאן במכירת חמץ, ודאי הבעלים מעוניין במכירה שלא

המשך בעמ' 4

ירקות קפואים אין חשש, מלבד **ארטישוק** ששמים בו חומר מעורב במלח לימון למניעת השחירה והוא חמץ.

סכו"ם חד פעמי עשוי פלסטיק אין צריך הכשר.

סכו"ם עשוי קרטון וניירות או מנג'טים, נייר סופג וכו' – בדרך כלל יש בהם עמילן, והסימן לדבר: לוקחים יוד (בצבע חום אדום) מבית מרקחת ושופכים אותו על הנייר, אם נעשה צבע כחול סימן שיש בו עמילן, ואם נשאר בצבע חום אין בו עמילן.

ואכן מעיקר הדין אין צריך כשרות מאחר והכל נפגם, אולם ראוי לקנות בכשרות מאחר ואפשר הדבר בנקל מאוד. (הליכות מועד עמוד קב')

כמון ידוע מה שפרסם הגאון הרב **שלמה משה עמאר** שליט"א כמה וכמה פעמים על החשש הגדול שיש בכמון היות ומצאו בו פעמים רבות גרגירים של שובלת שועל והוא מחמת הסמיכות שיש בין שדות הכמון לשאר מיני הדגן, ולכן **פרסם שאין להשתמש בו כלל ועיקר בפסח**.

והנה נושא הכמון נבדק ביתר שאת על ידי הגאון **שניאור זלמן רווח** שליט"א יו"ר הכמון למצוות התלויות בארץ, והגיעו למסקנה ברורה וחד משמעית שהכמון שמגיע לארץ ממדינת תורכיה וממדינת איראן, **נמצא מעורב בתוכו בוודאות שיבולת שועל והתערובת נמצאה בכל שק שנבדק**. היותו של המין כשיבולת שועל הוא בוודאות בכמה אופנים של בדיקות שנעשו, ולא כמו אלו שערערו שאין זה כלל מין של שיבולת שועל. והובת הבדיקה של הכמון [עכ"פ בכמון המגיע מהמדינות הנ"ל] הוא של כלל הכמות ואין להסתפק בבדיקת מודם, שאין לה תוקף הלכתי בנידו"ד.

מלבד שתי המדינות הנ"ל בדקו במכון הג'ל כבר במשך 16 שנה גם **כמון שמקורו ממדינת הודו והוא נמצא נקי לחלוטין** [וזה לא מקרי, אלא מחמת שאינם עושים מחזור זרעים עם דגנים]. ועל כן מעולם לא נמצא אפילו גרגר דגן אחד בכל הבדיקות, ועל כן הוא כשר למהדרין **לפסח לאוכלי כמון בפסח בלא כל חשש**. הגם שכנון להתמיד בבדיקות שאין שיינו.

ולכן ניתן לרכוש בפסח כמון עם כשרות טובה (אחר בדיקה, מצאתי כי כשרות הרב מחפוד מייבאים כמון נקי בתכלית ככל הנראה ממדינות הנ"ל) ויש עוד כמה דרכים שנוקטים נותני הכשרות להכשיר הכמון קודם הפסח ולא אאריך בזה כעת.

לימון פרסי אין חשש

סוכר, אין צריך הכשר לפסח, ומי שנהג בו איסור מחמת חסרון ידיעת ההלכה, רשאי לחזור בו ולאכלו בפסח ללא התרה, אולם אם ידע שמעיר הדין זה מותר אלא שהחמיר בזה, וכעת רוצה לנהוג היתר, יש לו לעשות התרה.

עופות מעיקר הדין אין צריך הכשר לפסח. ולפי המבואר בחזון עובדיה עמוד קכב: **עדיף לדאוג שלא יהיה בופק חמץ**.

והנה **בגין עוף** הודו פרסם הרב **משה יהודה לייב לנדא** זצ"ל (ב"ב) שבשעה שמוציאים הזפק מהעוף ובתוכו יש את התערובת שהיא מכילה חמץ ופעמים שהם חודרים ונבלעים בקרומי הגרון, ושהרב **דוד יהואל ורנר** זצ"ל (היה אחראי על תחום המשחטות ברבנות הראשית לישראל נפטר השנה ב' באדר א' ה'תשפ"ד) גם כן בדק זאת ואישר הדברים, והובא כל זה במעין אומר חלק ג' ושם כתב שמרן הרב **עובדיה יוסף** זצ"ל מתחילה תמה על זה מבחינה מציאותית אך לבסוף הסכים לפרסם הדבר, **הלכך יש לקנותם בכשרות** והם יקפידו לא להאכיל את העופות זמן מה קודם הפסח חטה אלא דברים אחרים שאינם חמץ.

פיצוחים קלויים צריך כשרות לפסח, מאחר וידוע שיש בהם קמח המדביק את המלח שעליהם או שהם מחוממים בתנור של כל השנה. (אשרי האיש ח"ג עמוד שעט, וכ"כ בחזון עובדיה פסח קיז')

פיצוחים לא קלויים אין חשש, מלבד אגוזי מלך שיש בהם חומר מונע השחירה ויש בו חשש חמץ.

וגם שאר הפיצוחים יש לקנות ממקום שניקו הכל לפסח, או באריזה סגורה.

פירות יבשים, האשכנזים נוהגים בהם איסור, (אלא אם כן הוא לצורך חולה שאין בו סכנה, או לתינוק) אולם מנהג הספרדים להקל ולאכלם בפסח. (ויש לזהר מתערובת קמח בתאנים מיובשים)

מלח, אין צריך הכשר לפסח, אלא אם כן נרכש בשק, ואין זה מצוי.

ממרח תמרים צריך הכשר לפסח, מכיל עמילן בוודאות, ויש לדעת שהמפעלים עושים את הממרח מתמרים גרועים מאוד שהם בדרך כלל נגועים וטוחנים אותם וזה אסור משום מבלט איסור לכתחילה, ולכן גם במשך כל השנה יש לרכוש ממרח תמרים עם כשרות מהודרת והם מקפידים על לקחת תמרים משובחים, אלא שכדי שהמחיר לא יהיה יקר מערבבים לתוכם עמילן ולכן יש

להקפיד על כשרות לפסח.

משהת שנינים אין צריך הכשר לפסח, ואם היא בטעמים צריך כשרות.

משקה סודה אין צריך הכשר לפסח. הליכות שלמה עמוד סד'

משקה של חברת קוקה קולה כשר כל השנה לפסח.

משקה מוגז רגיל או דיאט צריך כשרות לפסח.

נקניקיות שאין עליהם כשרות לפסח, יכולה להיות בהם תערובת עמילנים.

קטניות כל סוגי הקטניות היבשים אין צריכים הכשר לפסח. (כמוכן שלא מדובר בחיטה ובורגול וגריסים וכדומה)

קפה, אין צריך כשרות לפסח. ואם הוא קונה מבעל חנות שטוחן לו הקפה במקום, יש לוודא שניקה המכונה היטב קודם הפסח.

קפה קפסולות בטעמים צריך כשרות לפסח.

קפה נמס אין צריך הכשר לפסח, וכדין הקפה (ילקוט יוסף עמוד קלו' סוף הערה יב')

קפה נמס בטעמים כגון וניל, מוקה, ושאר טעמים – חייב כשרות.

רטבים צריכים הכשר מאחר ומוסיפים להם קמח או עמילנים, לדוגמא, קטשופ, רוטב סויה, ממרח תמרים, ואפילו ריבות למינהם.

ואדגיש כאן כי ישנו רוטב בשם **רוטב תריאקי** ואין עליו הכשר כלל ואי אפשר לעשותו כשר לפסח ואין לרכשו בפסח.

שוקלד למריחה, צריך כשרות, מאחר ויש למעלה מ-20% עמילן.

שמן זית אף שמעיקר הדין מותר לקנות שמן זית ללא כשרת ואפילו מגויים, אולם בזמננו שמעברים המון חומרים בכל דבר ועוד שיש כיום זיופים אפילו בשמן זית, לכן יש ליקח לכל השנה ובפרט לפסח שמן זית עם כשרות.

שמן זית אמיתי שניכר בצבעו וטעמו שהוא שמן זית משובח ואינו מזויף, מותר ליקח ממנו לפסח ללא הכשר ואפילו מגוי, וכעיקר הדין בשולחן ערוך.

שמן זית למאור אינו צריך כשרות לפסח.

שמן סויה וקנולה צריכים כשרות מיוחדת לפסח מחשש לתערובת דגנים של חיטה.

תבלינים בדרך כלל מעורבים בקמח, או בעמילנים, וצריכים הכשר לפסח.

תבניות אלומיניום ונייר כסף א"צ כשרות לפסח, (הליכות מועד עמוד קב')

תה, צריך כשרות. לאחר התפתחות תעשיית המזון כיום, יש חשש ששורים את עלי התה בתמציות טעם ובעמילן חטה, ובפרט על גבי השקיק או בדבק.

תרופות וכדורים רוב הטבולות כיום אין בהם חשש חמץ, אלא עשויות עמילן מקטניות.

ועל כל פנים מאחר וטעמם פגום ונפסל מאכילת הכלב גם אם יש בהם תערובת עמילן חטה יש להתיר זאת לחולה שחלה כל גופו ואפילו אין בו סכנה,

אבל מיחוש בעלמא אין להתיר. (חזון עובדיה)

תרופה שיש בה חמץ בוודאי בפסח, לחולה שיש בו סכנה, ירכוש התרופה קודם הפסח ויניחנה במקום מוצנע ויכוון שאינו רוצה לזכות בה, וכשיצטרך יקח בכל פעם.

ואם היא תרופה שיש לה טעם טוב, נכון ליתן בתוכה דבר מר, ויבלענה מיד שלא כדרך אכילה. (חזון עובדיה עמוד קכ-קכב) או ירכנה בסבי ויבלענה (אור לציון)

תרופות לשימוש חיצוני כגון טיפות עיניים ואף וזריקות ומשחות למינהן מותר לכל אדם בשימוש אף אם אינו חולה, הליכות מועד עמוד קיא'

כדורים למניעת הריון (בהיתר מורה הוראה מומחה) ויש לחוש שיש בהם תערובת חמץ פגום וכנ"ל, יש להתיר ליקח מהן אף שאין זה מוגדר כחולי שאין בו סכנה ממש, מכל מקום יש כאן צורך נפשי גדול מאוד, ופעמים אף גובל בפיקוח נפש, ויש שהרופאים אוסרים לאשה באיסור גמור להתעבר במשך תקופה מסויימת, ולכן מותר לקחת גם בפסח, ואין זה מוגדר כמיחוש בעלמא.

ושוב אדגיש שרוב המכריע אין בו חשש חמץ ולכן יש לברר זאת קודם הפסח.

וכל אשה תעשה שאלת חכם שלמד ושימש בדברים הללו, וידיעת ההלכה גרידא אינה מספקת בדבר הזה.

בברכה

אלון בן שבת

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

יעבור על כל יראה, ולכן השליחות חלה אף על דבר שלא בא לעולם [אמנם יעוין שם בהמשך דבריו שכתב לפקפק בזה].

פתרון נוסף שהיה אפשר להציע הוא, כי השולח ימנה את הרב בתורת 'לך חזק וקני', כמו שלגבי קנין יש אפשרות לומר מראש כי מסכים לקנין שיעשה בהמשך, כך גם בשליחות יאמר לו עכשיו שכאשר ירצה יתמנה מאליה להיות שליח, והרב יתמנה בערב פסח להיות שליח וימכור את החמץ. אלא שהדבר תלוי האם אמירת 'לך חזק וקני' מועילה גם על דבר שלא בא לעולם, שנחלקו בזה האחרונים בשו"ת הגרעק"א (ח"ג סוף סי' פא) הסתפק בזה, ובקצוה"ח (סי' כג סק"א) נראה שמועיל, אולם בנתי"מ (סי' רט סק"ב) נראה בפשטות שלא מועיל, וכן כתב החזו"א (חו"מ סי' א אות ה) וכן נראה מהסמ"ע (סי' רמג סק"ח).

עוד היה מי שאמר, כי הרב יכול מעצמו למכור את החמץ, מדין 'זכין לאדם שלא בפניו', ואע"פ שבדרך כלל מכירת חפץ אינה זכות לאדם, אבל כאן הרי המוכר כבר התרצה ואמר בפירוש שהוא רוצה שימכרו עבורו את החמץ, אמנם, כבר נודעו דברי הקצה"ח (סי' רמג סק"ח) שאין אומרים 'זכין מאדם', ומהני רק להכניס לרשותו שלא מדעתו, אך לא למכור ולהוציא מרשותו. ועדיין יש מקום לעיין בזה. ויעוין בחזו"א (זרעים, ליקוטים סי' ו סוף אות ב) שכתב שבמכירת חמץ, כיון שמקבל על כך תשלום, אמרינן זכין אף לסברת הקצוה"ח. ויעוין עוד בקונטרס ביאור שטרות הרשאה למכירת חמץ של הגר"ש רוזנברג שליט"א.

בספר מרכבת המשנה (מהדורת פלדהיים, ירושלים תשס"ו, גירושין פ"ו ה"ג, עמוד עח) נזקק לשאלה הנ"ל, ומביא שני מהלכים נוספים;

מהלך א' מחדש המרכבת המשנה, שאם יש שטר מינוי שליחות מועיל אפי' בדבר שלא בא לעולם, שהרי השטר קיים בזמן שהדבר בא לעולם, ומועיל למנות אז את השליח, ותירוצו זה לכאורה לא מצינו מי שחולק עליו.

מהלך ב' על פי דברי הט"ז (סי' רט, ד) שבכה"ג שיש שטר, מועיל השטר בעצמו להיחשב תפיסה, וכמו שנתבאר לעיל, שהמוכר דבר שלא בא לעולם, אם תפס הקונה מועילה תפיסתו [אלא שכבר נחלקו הסמ"ע והנתי"מ על הט"ז בביאור דברי הרמ"א שם].

ומכאן מודעא לאותם המורים כי שטר מינוי השליחות אינו חשוב כל כך, וכי אפשר למנות גם דרך הטלפון וכדומה, ולפי האמור, נצרך הוא לפתור חסרון דשלב"ל הקיים במכירת חמץ.

בברכה יגאל אלון ס"ט.

שור המאה ה-11

הרב יוסף חיים בן שבת

רבי יצחק אלפסי

הרב יצחק אלפסי זצ"ל. נולד בשנת 1013 בקאלאבן חמד כפר סמוך לפס בצפון אפריקה. על שם העיר פס נקרא אל-פסי. נפטר באלוסינא ביום ג' י' סיון ד"א תתס"ג (1103).

רבי יצחק אלפסי עמד בראש הדור השני לרבנות, שקם אחר ירידת גאון הישיבות בבבל, וכולם נקראו בשם יצחק והם: ר' יצחק בן ברוך אלבאליא מאשביליא, ר' יצחק בן יהודה אבן גיאת, ר' יצחק בן ראובן מברצלונה, ר' יצחק בן משה אבן סכני מפומבדיתא.

היה תלמידו של ר' ניסים בן יעקב ותלמיד מובהק של ר' חננאל בן חושיאל, שניהם מקירואן. אחרי מותם היה האלפסי מורה הוראה בכנסת ישראל באפריקה, וחיבורו "הלכות" נתקבל בכל תפוצות ישראל.

בשנת 1088 הוכרח לעזוב את מולדתו בגלל הלשנה, והוא בא לגור בעיר קורדובה בספרד. שם כבדה הנשיא ר' יוסף בן מאיר אבן שרתמיקש. משם הלך לגרנדה ואחר זמן קצר, במות איש ריבו ר' יצחק אבן גיאת, בא לאלוסינא ומילא את מקומו (1089). שם יסד ישיבה גדולה אשר אליה נהרו תלמידים רבים ושם היה עד יום מותו.

הרי"ף התפרסם בעיקר בשל חיבורו על התלמוד, ספר ההלכות שהקיף 24 מסכתות בשלושה סדרים, מועד, נשים ונזיקין, שהיו רלוונטיות להלכה בתקופתו. חיבור זה התכנה מאוחר יותר בשם "תלמוד קטן" או "ש"ס קטן". יש הטוענים כי שמו המקורי הוא "הלכות רבתי", אם כי בכתבי הראשונים הוא נקרא לרוב 'הלכות' או הלכות ר' יצחק, ובש"סים שבו מודפס "הלכות רב אלפסי" (בעקבות התוספות שמצטטים אותו תמיד בשם 'רב אלפסי').

את ספרו כתב במתכונת התלמוד, כשהוא מתמצת, מעתיק ומרכז רק את הדברים שלדעתו נוגעים להלכה. בכך יצר לתלמוד עמוד שדרה הלכתי שמקל על פסיקת ההלכה, כמו גם עריכה של תלמוד מקוצר, להקלה על תפוצתו ולימודו של התלמוד. בפסיקתו, קבע הרי"ף עדיפות לתלמוד הבבלי. בנוסף לכך גם הכליל בחיבורו מעט דברי אגדה, בפרט כאלו הנוגעים לדברי מוסר, אף שאת רובם השמיט כי אינם נוגעים להלכה. 'הלכות הרי"ף' הן לא רק תמצות של התלמוד הבבלי. הרי"ף השתמש במקורות נוספים: מקורות תנאיים כמו תוספתא ומדרשי הלכה, מקורות אמוראיים – התלמוד הירושלמי, מקורות גאונים וחיבורי רבותיו – רבנו חננאל ורב נסים גאון. כל זאת, כדי להשלים את התמונה ההלכתית של הדינים הנוהגים בזמן הזה. על ספר זה חוברו פירושים רבים, ואף לו כדוגמת הרמב"ם, יש נושאי כלים שנכתבו על מנת לבארו.

תלמידו הגדול ר' יוסף בן מאיר אבן מיגש, אשר היה כבן שנים עשרה שנה בבואו מעיר אשכנז ללמוד תורה אצלו. ארבע עשרה שנה למד בישיבתו, ורבו כתב עליו "שאפילו בדורו של משה לא אשתכח כמוותיה בחכמה ובבינה". ולפני מותו מנהל לרב וראש ישיבה תחתיו, והעדיף אותו על פני בנו יעקב שהיה ג"כ גדול בתורה וחכמה.

על מצבתו חרתו הדברים בזה"ל:

הרים ביום סיני לך רעשו, כי מלאכי האל בן פגשו

ויכתבו תורה בלוחות לבן, וצבי כתריה לך חבשו

לא עצרו כוח נבונים לעמוד, לולא תבונות ממך דרשו.

תמצית מההלכה היומית הרב אברהם כהנא

המקילים ללוות כסף מהקופה, אף שלא עשו שום תנאי, אין למחות בידם, שבזמנינו נהגו להקל ללוות כסף מהקופה וכאילו 'לב בית דין מתנה עליהם' שנחשב להם כאילו עשו תנאי מראש (פתי"ש יו"ד רנט, ד).

ישיבה לכתחילה בתפילה שמונה עשרה: הלכה היא, שתפילה בעמידה עדיפה [שע"י כך יכול לכוון בתפילה] אפילו מסמיכת גאולה לתפילה (שו"ע או"ח פט, ח). הסתפקו האחרונים אם עדיף להתפלל בישיבה כשיכול לכוון יותר, או בעמידה עם פחות כוונה (מג"א או"ח צד, ד), רובם התירו במקום צורך, כגון בחשש גניבה (ערוה"ש או"ח צד, כ), או בתפילה במטוס (הליכות שלמה תפילה ח, ד). ויש שכתבו שעדיף יותר להתפלל בעמידה אפילו תפילה קצרה מלהתפלל תפילה רגילה בישיבה (אבני חן - זילברשטיין יא, ג).

אכילת פסטה עם רוטב חלבי אחר שבושלה בכלי בשרי: הפסטה שבושלה בכלי בשרי נקראת 'נותן טעם בר נותן טעם דהיתרא', שכן הטעם של הבשר נבלע בסיר ומהסיר נבלע הטעם בפסטה, והטעם של הבשר בפסטה קלוש מאד: אם הסיר אינו בן יומו, מותר לכו"ע לאוכלו עם חלב (רמ"א יו"ד צה, ב). ואם הכלי בן יומו, לדעת השו"ע מותר לאוכלו לכתחילה עם חלב (שו"ע יו"ד צה, א; הליכות עולם ז, עמ' עד), ולדעת הרמ"א יש להחמיר לכתחילה שלא לאוכלו יחד עם חלב, אך בדיעבד אם כבר עירב מותר בכל ענין (רמ"א יו"ד צה, ב).

ברכת האילנות בלילה: נאמר בגמרא: "אמר רב יהודה: האי מאן דנפיק ביומי ניסן וחזי אילני דקא מלבלבי" (ברכות מג, ב). 'האי מאן דחזי' - כלומר שהאדם צריך לראות את הבלוב האילן באופן ברור, לדעת רוב הפוסקים, ניתן לברך 'ברכת האילנות' בלילה אם יש תאורה נכונה ומבחין באילנות המלבלבים (חזו"ע פסח א, עמ' יא דלא כהר צבי או"ח א, קיח). באשר לזריזין הרוצים להקדים לברך 'ברכת האילנות' בליל ר"ח ניסן, אם יש יותר אנשים ותאורה טובה עדיף בלילה, ואם לאו, עדיף ביום ר"ח ניסן (אשרי האיש ברכת האילנות, יא), ויש אומרים שהמנהג ביום, ואם לא ראה את הבלוב בלילה אין בזה דין 'זריזים' (שלמי שמחה יג).

בגדים - מכפרים: כל שורש הבגדים הוא חסד של הקב"ה לאדם הראשון שחטא - 'מלביש ערומים!' האדם חטא ואכל מעץ הדעת ורק על ידי הבגדים נתקדש להיות כהן גדול. לאחר החטא, משכנס בגוף גם רע, נעשה האדם מעט שפל, ולכן באו הבגדים לכסות. לבעל חיים לא היתה מעולם שום מעלה שאיבדו, לכן לבעל חיים אין שום בגד.

זהו העומק של בגדי הכהן הגדול: כמו שאדה"ר קיבל בגדים קדושים, שתיקנו במקצת את חטאו, באותו אופן ציווה הקב"ה את משה: "ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך" (תורת חסד, פרשת תצוה).

נפלאות הבריאה: כשמגיע זמן האפרוח לצאת לאוויר העולם, הוא משתמש בשן מיוחדת שברא לו הבורא הנקראת 'שן בקיעה', והיא חדה במיוחד. האפרוח מקיש על הביצה בשן זו עד שהיא נסדקת, ויוצא מתוך הביצה אל אוויר העולם. בחובת הלבבות (פתיחה לשער הביטחון), מבואר שאחד מפלאי הבריאה הוא, שהקב"ה מכלכל אפרוח חי בתוך ביצה סגורה (שלח תשלח, יונת עצים).

התבוננות במעשי הבורא: תהליך הבקיעה מעורר השתאות, ועל זה אמר הרמב"ם: "בשעה שיתבונן האדם במעשיו וברואי הנפלאים הגדולים, ויראה מהן חכמתו שאין לה ערך ולא קץ, מיד הוא אוהב ומשבח ומפאר ומתאווה תאוה גדולה לידע השם הגדול" (רמב"ם יסודי התורה ב, ב).

אפיית דג בתנור בשרי: על פי הפשט, מותר לבשל דג בכלי או להכניסו לתנור בשרי אף שהם בני יומם, ודי שיהיו הכלים נקיים מבשר (ט"ז יו"ד צה, ג), ולכן יש שכלל אינם מקפידים, ומשתמשים באותם סירים לבשר ודגים, רק מצויכים ניקוי בין שימוש לשימוש. יש שמקפידים שיהיה הכלי אינו בן יומו (הובא בדיני בשר בחלב כד, כא), ויש המדקדקים ומייחדים כלים נפרדים לבישול דגים והוא אינו עיקר הדין (טור יו"ד קטז).

הנחת מלכודות בשבת: חז"ל גזרו שלא יפרוס מצודה [מלכודת] בשבת, שיכול לבוא לידי איסור תורה, אם בשעת פריסת המצודה ילכוד חיה (תוס' שבת יז, ב; מג"א שטז, ט). לכן המצודה נחשבת כ'כלי שמלאכתו לאיסור' ואסור לטלטל אותה משום מוקצה, מותר לפרוס מצודה מערב שבת, למרות שהחיה ניצודת בשבת, אך היא מוקצה ואין לטלטלה עד מוצ"ש (בא"ח ש"ש וארא, ז).

הלואה מקופת צדקה: הלכה היא, שמי שנדר צדקה והפריש מעות, עד שלא באו המעות לידי גבאי יכול ללוות מהם בין לו בין לאחרים. אבל משבאו לידי הגבאי, אסור ללוותם, ואם היתה הנאה לעניים בעיכוב המעות ביד הגבאי, הרי שהגבאי מותר להלוותם (שו"ע יו"ד רנט, א). דנו האחרונים, האם נתינת הכסף לתוך הקופה נחשבת כ'בא לידי גבאי' שאז אי אפשר ללוות משם אלא אם תהיה הנאה לעניים בכך. יש אומרים שזה נחשב שהעניים זכו בכסף מיד, משום שקופת הצדקה קונה לעני מדין 'קניין חצר' והבעלים נתנו רשות להניח את הקופה (לבושי מרדכי תניינא, יו"ד קטז). ההמלצה היא, שהלווה כסף מהקופה או הפורט וכדו' יחזיר יותר ממה שלקח, כדי שתהיה טובת הנאה לעניים (משנה הלכות ז, קנז), ואין בזה איסור ריבית (מלוה ה' ח, מ).

עצה למי שמניח קופה בתוך ביתו: אם קודם שנתן את הכסף בקופה, עשה תנאי שהקופה לא תקנה את הכסף לעניים מיד, אלא יוכל להשתמש בכסף לצורך הלואה וכדומה עד שיעביר את הכסף לעניים, רשאי ללוות מהקופה, ואינו צריך להחזיר יותר ממה שלקח (משנה הלכות ט, רז).

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

בלילה ההוא – חלון ההזדמנויות שלך

עם פלש בק לאחור, לפני פחות מחודש חגגנו בשמחה בלילה בו נדדה שנת המלך (מלכו של עולם), והמוצאי שבת הקרוב הוא אותו ליל הישועות. אותו הלילה שאסתר המלכה לבשה מלכות ונגשה לבקש לפני המלך על עמה. לכל אמה בישראל יש הזדמנות לבוא לפני המלך הגדול העצום והנפלא של העולם ולבקש מלפניו על עמה, על ביתה, על בניה. מתובל בפרק כ"ב בתהילים – ולהוסיף בזכות אסתר המלכה להיוושע במה שרוצים. ועוד משהו, זה לא להיות קמצנים בבקשות, תבקשו, תמלאו שקים של בקשות, שערי השמיים פתוחים ושפע יורד עלינו ממרומים שפע רוחני ושפע אמוני. חווית הבטחון שאנחנו מרגישים כתוצאה מסיפורי הניסים הולכת ועולה. בכל הדורות ידע עמינו שליל שימורים זמן מסוגל הוא ואף שמור הוא מן המזיקים בכל דור ודור. וכמו אז גם היום קמים עלינו לכולתנו והקב"ה ברחמיו וחסדיו העצומים מצילנו מידם.

והיא שעמדה לאבותינו

מי היא זו שעמדה לאבותינו? מי היא זו שעומדת לנו? בכל הדורות היא מחזיקה אותנו, ברגעי השבר והשכול כמו ברגעי שמחה. זו ההבטחה, הבטחת הברית לאברהם אבינו שבכוחה נגאלנו ובכוחה ניגאל בשנית. ההבטחה לאברהם שומרת על האמונה שלנו, שומרת עלינו מונחים, שומרת עלינו מחכים. השנה הזו אנחנו מקבלים את ליל הישועות במוצאי שבת, כך שעל אף האתגר הגדול בהתארגנות, יש דבר אחד שאני מאוד אוהבת לבוא לחג הפסח אחרי שנחנו והחלפנו כוחות. ואין ספק שמנוחה לפני החג, ראויה ומשדרגת. לילה קדוש זה הוא הלילה שמניחים בו את יסודות האמונה, זה הלילה בו קבלנו את יסודות האמונה מהדור הקודם ואנחנו מעבירים את אותם יסודות לדור הבא.

מהות סיפור יציאת מצרים

ומהם היסודות? כתוב בהגדה ר' יהודה היה נותן בהם סימנים – דצ"ך עד"ש באח"ב. זה אולי נראה לנו כמו קוד סתמי, ראשי תיבות חסרי משמעות – אבל בעצם, האמת שמי שזכתה כבר להציץ כבר ראתה, ישנה בסגולה הנפלאה לערב פסח של ר' שמשון מאוסטרופול, פירוש מתוק ממש כמה מהסודות על הדברים הרשומים בהגדה – ממליצה לקרוא להנות ולזכות. כתוב שם איך הכול רמוז במילים אלו – סוד הגלות, סוד התיקון וסוד הגאולה. איך הקב"ה בהשגה מביאה מכה שבנשימה אחת היא רפואה לעמ"י ומכה לאויביהם. זה מחזק אותנו באמונה אמיתית על השגחת ה' עלינו, ועל אהבתו אותנו, וגם היציאה החפוזה של עמ"י מארץ מצרים מדגישה את הדיוק שהקב"ה הוביל פה את המהלך ונהג בלב של פרעה כרצונו.

שידוד מערכות הטבע

בני ישראל בפועל יצאו ממצרים בט"ו בניסן בבוקר השכם כהרף עין "עד שלא הספיק בצקם להחמיץ". פרעה וחרטומיו היו המכשפים הגדולים ביקום עד כדי כך שלא הייתה שום דרך הגיונית לצאת ממצרים – כי היא הייתה מכותרת בכוחות הטומאה. ובא הבורא יתברך והוציאם לחיים, יציאת מצרים הוא סיפור של יציאה מעבדות לחירות. משעבוד פנימי לגאולה, אך גם יותר מזה הוא סיפור של יציאה ממציאות אחת וכניסה למציאות אחרת. נזכור ונבין, מעבר בין מציאות אחת למציאות הפוכה – מחירות לגאולה, הוא כהרף עין לבד – אין שום מניעה לקב"ה לתת לי את השינוי שצריך ברגע אחד, כהרף עין, זה יכול להיות הרגע הזה ממש!!!

השליחות

כל התפקיד של המעלה בנפש שנותן לנו החג הזה. היא שהכול זה מהלך אחד מונהג בידי של מלך העולם לתכלית רצונו. וכשיש לנו מטרה, אנחנו בפוקוס. כשצריך לפרוע שטר, אנו מודעות לכך שכל

המפריעים מהצד אלו רק ניסיונות.

כשהאדם יודע שהוא מונהג ומושג ואין פספוסים – אין טעויות. אז הוא יודע שלכל קושי יש תפקיד. כל פרט קטן במאורעות יציאת מצרים הוא שלב בדרך לבנית הנשמה הכללית של כלל עמ"י, נבחין בכל אותן המתנות שבאות כל יום מחדש, על הדרך. זו הדרך לבניית ביטחון, לשחרור, ולגאולה. כשאדם מבין שהכלבים האוסרים אותו אינם הסיבות – אלא הוא עצמו, השכל שלו והתודעה, הוא יכול לשחרר את עצמו, לא רק באופן חיצוני, אלא גם פנימי. החירות מתחילה בגילוי הפוטנציאל הפנימי, בהבנה שהכלבים הם אך ורק תוצאה של מחשבותינו ותודעתנו.

הישועה – מעבר דרך המחשבה

הפנימית

כשבני ישראל יצאו ממצרים, הם יצאו למציאות חדשה שלא הכירו קודם. העולם השתנה להם ברגע שהם השתנו. כל יציאה שלנו מהמצרים הפנימיים שלנו, כל חירות חדשה שאנחנו זוכים לה, נובעת רק מתוך ההבנה שהכלבים הם רק תוצאה של תודעה ישנה ומוגבלת. כל בחירה שלנו – להאמין בה' ובכוחות שנתן לנו, לשחרר את העבר, לבחור בחיים חדשים – היא יציאת מצרים. אנחנו לא עבדים לתנאים, אנחנו חופשיים לבחור איך לראות את עצמנו. פסח הוא לא רק חג יציאת מצרים – הוא הזמן שבו אנחנו בוחרים להשתחרר מהכלבים הפנימיים שלנו ולהתחיל חיים חדשים איזו יציאת מצרים אישית את הכי בוחרת השנה?

אם הרגשת שהמאמר נגע בך, אני יותר מאשמח לתגובתך, להרגיש אותך יותר, לשמוע על נושאים שאת מעוניינת לשמוע עליהם.

שפע ברכה והצלחה, שבת שלום ופסח כשר ושמח!

ליאורה דהן - מטפלת ומאמנת מנטלית

dahan.liora.co@gmail.com

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים